

## MOLIM I DOZIVAM VJETROVE\*

Ivan Lendić

### NA RASKRŠĆU

Tamo negdje na kraju svijeta  
oblak tmast, crn,  
naslonjen na val modre pučine  
mijenja bjelinu  
u duge okrvavljene...

S njima i moju rascvalu smreku  
grli oko vrata,  
topeći joj pelud  
u boju rastopljenju.

Na raskršću kamenom dozivam odsutnost ljepote.

Da izmirim nebo i zemlju  
ždrale i nizine  
zidam mostove od alema  
— da dohvatim visine...

\* \* \*

Tako ću negdje na kraju  
gledati:  
istopljene oblake,  
istrule smreke,  
pretočene u biserna mora  
Vječnosti.

### ODRONJENA ZVIJEZDA

I

Sjena odronjene zvijezde  
u oko mi pada i skriva  
opalne zjene,  
a život kipti  
s plesom maslinova granja,  
sliven u odu trepeta tuge  
razmišljam: o, to je sanja.

\* Iz neobjavljene zbirke izabrao D. Š.

## II

I, naslonjen na svoju bol  
ispijam posljednju suzu što plije  
niz lice...

Gasi se jedna zvijezda,  
negdje u neznanom kraju,  
svemir se čudesno tresе  
drhtavim mahom pozdravlja,  
olovno, — ranjeno srce.

## III

Molim i dozivam vjetrove  
na svečanost jutarnjeg svjetla  
i cedrovu krošnjū  
gdje snivaju oni...  
nek sahrane i ponesu  
*moju odronjenu zvijezdu*  
tamo gdje rajčice cvatu  
i zlatno joj se zvijezde moli  
— k modroj vasioni...

## U GLASIĆU MALOG MATEA

Milan Špehar

Zar baš u vonj vina i whiskyja  
moram poći s Tobom?  
Tamo gdje je neprozirne zavjese  
stvorio dim cigareta?  
Tamo gdje u beznađu smijeha  
iskrivljuju se bezlična usta?  
Tamo gdje me nitko već ne čuje  
od zaglušnih glasova?

Lakše je bilo Franji propovijedati pticama!

Ti ne štediš moje profinjene ukuse!  
Tek toliko zraka mi osame daješ  
da ne povratim sva slatka jela  
na crne obale ovoga lučkog grada.

U ovoj stranoj zemlji  
bez pristaništa  
sve zaudara po alkoholu,  
sve šumi od prevara  
i promašenih života.